

lingen over for Arbejdsgiverne. Jeg har allerede tidligere paapeget, at medens man tidligere ved at tage dem som Korporation lettede Byrden for dem, gør man ikke saaledes nu; thi nu gaar man til den enkelte Mand, og her vil jeg gøre opmærksom paa, at man kommer til en Ulempe lige over for Arbejdsgiveren, thi det er ingenlunde sikkert, at han til enhver Tid har sine Arbejdere forsikrede. Men da det maa være ham klart, at han skal have sine Arbejdere forsikrede, vil det være en Forjønelse, som er tilregnelig. Der kan imidlertid være Forhold, hvor en Mand under visse Omstændigheder har faaet Arbejdere, som han endnu ikke har faaet forsikrede, og saa kommer det Tilfælde, at Ulykken sker. Den paagældende Arbejdsgiver staar da over for en Forpligtelse til at skulle yde et stort Beløb til vedkommende Arbejder. Jeg tør sige, at første Gang, det sker, vil man paa Grund af Nyheden i Situationen sige, at det er en lidet heldig Virkning af den foreslaaede Bestemmelse, og den vil kunne ramme — der kommer jeg ind paa det, som den ærede sidste Taler omtalte — forekommer det mig, forfællelige Mennesker, som ikke burde rammes deraf. Jeg sigter derved særlig til Nr. 10 i Lovens § 3, thi derefter skal enhver Arbejdsvirksomhed, hvorved der benyttes Maskineri, hæfte for den Ulykke, som maatte ramme de vedkommende Arbejdere. I de foregaaende Punkter — og det tror jeg til en vis Grad kan gælde som Svar paa, hvad den ærede sidste Taler omtalte — er der dog Tale om en af den paagældende som Næringsvej dreven Virksomhed eller Bedrift, men her er der altsaa Tale om enhver Arbejdsvirksomhed, blot at der benyttes Maskiner; altsaa enhver Landbruger, som i sit Mejeri benytter Maskiner, vil være forpligtet over for de Personer, han benytter, hvis der sker en Ulykke, og har han ikke disse Personer forsikrede, af hvilken Grund det nu maatte være — f. Eks. at det er et Menneske, som nylig er kommen i hans Tjeneste — staar den paagældende tilfaldkomme over for vedkommende Arbejdsgiver med Krav paa, at han skal udbetale den og den Sum til ham. De Herrer ville se, at hvis dette skal gaa uden Ulempe, maa der ad Forsikringsvejen indføres noget helt nyt, som vi ikke hidtil have haft, saa maa man paa dette Omraade kunne indføre en Forsikring, som under alle Omstændigheder betrykker de Arbejdere, som den og den Mand har i sin Tjeneste, og det er jo dette, man har haft for Øje i den sidste Paragraf. Naar det der bestemmes, at der skal gaa et Aar hen, inden Loven træder i Kraft, er det i Saab

om, at der til den Tid maa kunne dannes saadanne Arbejderforsikringer, som kunne yde en Betryggelse for de paagældende Arbejdsgivere. Jeg peger paa alt dette, fordi der deri virkelig er en Ulempe til Stede, som kan komme til at svie haardt til de paagældende Arbejdsgivere, og det ligger jo i — jeg skal ikke fordybe mig i Systemet — at man indfører noget nyt, noget, som man ikke hidtil har haft i Lovgivningen. Man siger ikke — hvad jeg i og for sig kunde forstaa — at man skal være forpligtet til at forsikre sine Arbejdere, ellers isfalder man en Bøde, men man siger, at den, som kommer til Stade, har et direkte Krav over for Arbejdsgiveren paa at faa det og det Beløb udbetalt. Det er en helt ny Ret. Jeg lyttede meget opmærksomt til, hvad den ærede første Taler, det ærede Vedt. kongevalgte Medlem (Goos), udtalte derom. Han forjønede sig med dette ny Begreb og sagde, at det kunde forsvares. Det kan det vel ogsaa, men det er ikke let at begrunde. Han henviste til, at der her er Tale om farlige Erhverv. Ja, det er et Ord, vi bruge, og saa tro vi, at der er noget særlig farligt ved disse Erhverv, men jeg beder Dem lægge Mærke til, at naar vi se paa, hvilke disse Erhverv ere, da er det ikke alene de særlig farlige, det gælder, men det gælder egentlig alle de Erhverv, som kunne medføre Ulykker. Man har ikke taget Skomagere og Stræddere med, thi deres Erhverv kan man gerne kalde usfarlige, men andre Haandværkere, hvis Erhverv ikke ere særlig farlige, men som kunne medføre Ulykker, tager man med, og saa skulle vi altsaa i Fremtiden i Genhold til den Bestemmelse, som her træffes, sige: Naar der sker Ulykker for Mennesker under Arbejdsforhold i de og de Bedrifter, vil den vedkommende Arbejdsgiver være pligtig til at betale den tilfaldsdomme Erstatning for den Skade, som han derved lider. Jeg kan ikke se andet, end at dette vil medføre andre Konsekvenser. Saaledes som det nu staar i Lovforslaget, har jo den, som f. Eks. foretager Gravning i en Mergelgrav, naar han gør det for en Entreprenør, Ret til at faa Erstatning, men naar han gør det for en almindelig Landbruger, har han ikke Ret til at faa nogen Erstatning. Derved komme vi ind paa Forhold, som virkelig efter min Mening ere ganske ny og som man maa nære nogen Betænkelighed ved, og som sagt, praktisk vil det stille sig saaledes, at man paa mange Punkter vil komme til at staa lige over for vanstelige Tilfælde, naar en saadan Ulykke indtræder. Jeg vil derfor, ligesom jeg har anmodet det eventuelle Udvalg om at prøve den Bestemmelse, jeg har